

Sveitarblat
 þetta kemur
 út annaðhvort
 Langardag. 6. tölur
 niður á einum
 þrostþoppfjórðungi
 í ársnum

Uppságu skrifl.
 þingferi út skun.
 arnab. Ógild.
 nema þannig
 sé til ritvefna.
 ar. Því þannig
 25. Apríl

Tjallhari.

2 Ár 2 Kerfi 1. Blad No. 4

Vedrunni Langard. 21. 1901

Ritvefnað

Stefán Björnsson

Sudrun S. Björnsdóttir

Gordis Jónsdóttir.

Elds og Isaland

Er nokkur statur i hinni, þar sem all
er svo þvæð á milli öðru sem i Islandi?
Eptir upstöðu þess heyrir það til hins vestlaga
megin lands, en sagan og stjórnfæðing
selya það til hins austlaga. — Það liggur
vestt upp við Kuldahellu, þar sem verur ríftir
allt að þrum fjöru hlutum ársins, og sem
þvæðis það er hættuð af is, en þó vella
uppum það yfir borð þess, sjólandi þverir
og brunn hlutar laugar, geisi, heg eldfjöll
þyfle dali og stöðlendi með bræðum þraunum.
Þriðt við hlutina í Islandingum eru
Eskimoarnir í Grænlandi, og þó þá þá þá þá
þó að Eskimoarnir eru þakkuir við ur
í lægsta stigi van þekkingar, þá þá Island
ingar þá þá seg í þátt munnungar stigi.

opt er þjá minni þjóðum, og næstum
eðit þjá nýlundaþjóðum, en eru þar
móti næstum alveg þessu samdar
að undan teknum bókunni og nokkrum
áðrum gudfræðisbókum, og þá einum
skáldskapar gullaldar ritum, og eru þó
að eins nýjög þá ~~er~~ rit af bókmenntum ann-
ara þjóða lá Íslensku þungu.

Hessar nýju bókmenntir Íslendinga,
einkum á hinum síðustu öld eru nýjög
andreguð skáldskap og skáldverkum.
Íslenskan hefir verið álitin að þakka
ljósgeistum í þing ensku máli, og
í þyngdinni voru þessar þungu svo
líkar að, og ná þrigdar að þver annari
að minn hafa myndat ser að grunda
Engilaxi og grunda Íslendingur
hafi þá skilið nokkrum vegum þver
annam. Þrátt fyrir það að Íslenskan
er svo nýjög andreguð fyrir enska fræð.

minn hefir þú þó til skammstunda
verið lokatur þjásjóður fyrir þá. Meðan
aðrir málfræðingar hafa Norduraf-
unna hafa orðið frægir fyrir nam
sokrir sínar í Norðunni þórnfræði, meðan
þjóðvegar hafa komið ^{fyrir} laglega fyrir börð
þund að nota þara, vissu Engendingu
svo lítt hvern ríkuleg uppskera biid þara,
að þeir verða baldur í þingnum, sem
þangad til þinn síðustu 50 árin hafa
gefið Íslenskum nokkrum gamn.

Allum þessum tíma og inn þessum
dagi dag upnar Íslenskan undlegtur nám
er fyrir alla málfræðinga af ger-
mánsku Kyri, ein og um tímar fyrir
aldur, þegar þin íslensku fræðingum
voru sagna ritarar ^{albra} þinna germánsku
þjóða.

þarna ^{þetta} þetta eru verða
eðit á grálitum gjalparði þarum

lengst ísi norður hafins. þá er undan
ótt fyrir nátturufæðingum og heim
spukingum. Þessu þó sé þar öfl
á nátturummar í myndum sem
hvergi eru amarráðar að finna.

Þessu síðari sér þar þáinnu þjóð
sem um næstu þessund er þáir kallað
skildi fyrir þungu þessum, þokum
umog þidum, þrátt fyrir ördugleika
og mótspyrnu sem manlegir þrappa
valdri þá þá sigrast á.

B

Ferdin um heiminn

1. Þó margþeytt þer sýmist on mannum
og misþátt þeir and afum safrin,
þá segja þeir þessir á sjálfs þáttar
með sérdragum og áfund í safrin.

2. Þeir stígra eftirleidsögn frá stafubúnum þeim
í stundlegum mótorda draumum,
en þá er barlast á byrðingi þessum
sem berst fyrir tímanna draumum.

3. Grefki miðflind í þessu þjóð þráng,
þvar holskefla laganna springur,
þeir þessum náuflaggi þrángi á stöng,
því þessum og þessum er þrángur.

4. Þá er miðflind á of söknum þessum
og áttad se laganna stáli;
þeir leggja sin þátt í þessum þessum,
þess lög vörn þessum í máli.

Ragnar

Þessum þessum þessum þessum þessum

Þessum þessum þessum þessum þessum
þessum þessum þessum þessum þessum
þessum þessum þessum þessum þessum

þessi að vera nokkurskonar danda danda
 kvæðum uppi yfir grein er eg skrifad
 i nate þóu blá á undan, sem grein
 ar höfundur Sigrður Björnsson kalla
 athugasemd við ritgjörð eftir seg, um
 hrossu kjötsat, er byrtist i 1. Völublaði
 Fjallfara. Þetta svar á að sýna og sanna
 að eg hafi athuga send minni, og
 um þar með á það dalaust fleipur
 sem ekki hafi við min rok að skilja
 þetta er mi þakklátid sem eg þakka
 að segja að eg væri höfundurinn
 sannaðinn á flestum þáfræðabridum
 hrossu kjöts greinarinnar. Hann segir
 að grein mín eða athugasemd, er hann
 kallar, si ekkert annað, en útsat-
 ringar og rangfarsla á orðum minum
 þetta er nu alt gott og blessað, og
 lýsandi fyrir lesendur Fjallfara, enda
 er það and þess, að á öllu svarinu að

það er ritad af manni sem þri andi var
 þil að rita rétt og segja satt, sem þáfr
 fram er niðurskem þar er um það sjálfur
 að ritgjörðin sannaði ekki skjallast i
 ritgjörðunum, sem hka eru niðggeti
 lega ritadar og framir öllu lardomsrik þáfr
 lesendurnar þess vegna þalla þorum allar
 athugasemdir sem gjörðar eru við greinar hans
 að niðgilla i gét, og þymst þar vist óþarfur
 ekki rist ef þar eru gjörðar af möndum
 sem hann ber niðg átt þraust þil að gét
 sagt satt, eða sem þorum þy þja of þáfr
 is, þil að lata gjöra athugasemdir við þin
 ágata ritstíði sín. En hvað sem þessa
 ágata svari hans við vikur þá þufir þorum
 þraparlega mystekist, sem edlilegt var,
 þvi athuga send min þurfti als ekki
 að vekja neita ómótt þediliga þingur
 þja höfundurinn, þil að svara þessum
 Hann þufir vist átt að ógna minni

ekki heandi til að segja satt og
 það get ég sagt höfundinum, að meðan
 þó hann kemur að mi kemur þess að
 þalla það þessu minn ég þekki þess
 ritgjörð en þjálffari flýttur eftir hann
 af hinum góðgörðlegu að dróttunum er hann
 vísun að iustökum mönnum og þess
 um gróða vanlega, heitradum og þess
 leggur greitigum þessum, yfir höfund, og þess
 þessardi að höfundurinn þess þess
 þetta þess þess i ritgjörðum sínum
 framvegis.

Ég þess svo að enda þessar línu
 og óska þessum góðu þessingum min-
 um gleði legra þess, en að ending
 vil ég væðleggja þessum uppá nýtt,
 að þess ekki þessar til að þess
 sveitunum þessum til að þess þess
 þessar sínu á þess þess að þess
 þess og óþess þess, þess ég er þess

um að þess þessu verði nýtt
 þess þess um það að þess þess
 er fullnægt. En vel gæti þess að
 þess verði minn þess þess þess
 þess þess þess þess þess þess
 þess.

Friðþjáfur

Gölin

Þess þess, ganga þess þess
 þess i gart, með allum þessum indis þess
 og unadsemdum. Í þess þess þess
 nýþess þess öld þess þess þess
 þess með þess þess þess en þess
 þess þess þess þess þess þess
 um það þess er þess þess þess
 þess þess þess og þess þess
 þess þess i þess og þess
 öldum. þess þess þess þess

er sem must og mitt i helkuldum mist
 ingi. og radingum vetrarinnss. faddist
 þessi himnaska, guðlega alheilaga vetrar
 perla Drattinn Jesus Kristur. Hann
 faddis ekki i skrautlegri höll, hann
 var ekki samurðir með ilmandi ala-
 basturs myrslum, ekki reifadar i
 dyrindis guðvefjar líni. Nei þvert á móti
 bendir allt á að himnurinn viti ekki
 hverju hann á að fagna ved fadingu
 guðssonar til mannslegrs, þó það
 fyrsta sem tekur i móti hann er i
 þessum himni er ómerkileg jata
 i þvíglegum hesthis kofa. Bendir þetta
 oss á að það er melegt dæmginlegleiki hans
 getur ekki séð i kofum skatung
 anna enn i himnum djúð legu kon-
 unga höllum og geislar hans eilífu
 þvíglikssölar na alldad einu að skina
 til himna ummasta manna sem

himna adstu. og einmitt þetta er ástandum
 til þess að föllagðir himna þessu er alþing
 hvinn og glöð gáfug sem ríkis manna,
 anna. Þá mætur sem eigi verður
 snortinna af minnum gáfugum
 og hálitum tilfinningum, ef þó
 mottuna þegar allt er ljósum þvígð
 og himnask birtu vörðist skina i þeir
 þverri óspiltu sál, hann hlýtur að
 vera minna enn lesid spiltur og kaldur
 fyrir öllu. Það er fullkomlega víst,
 að þolin þafa meiri og begra á þvíg
 á börnin enn hina fullordnu.
 Eg er ekki gömul en mér finnst að
 mér sé i hvert sinn að þolin steki
 vita mér eins þvígna og indala gledi
 einsag meðan eg var litid barn.
 Mér finnst i hvert sinn að lidnum
 þolinum einsag eg hafi umungis
 byrjad göngu minna þvíg ið grana

20.
blómurstráða og unadslaga grund sem
áður em mig vardi og á undan eg var
ad byrja ad virða fyrir mer og dáðst ad
himni undur samlegu fjöfund og skora
sem fyrir augun bar - var höfðin og
skildi mer ekki unad eptir em
endur minningur og vor um endur
skodun þunnar.

það er sorglegt ad vita hve mjög
bedi eg og aðrir var helga jólahvöldin
mid óvildigandi skemtumum þi áttu
mum ein og reyndar alltaf ad láta sin
adstu og bestu skemtum þi vera þá ad
þjóna gudi sínum. það er ánd vitan
mjög misjafnt hvernir jólaöðtinnur
er varid, sumir hris bandur ganga þi
á undan hjánum sínum ad lesa þi
gudsorða bókur og kvetja þi sín til
ad gjöra þi sama og er það gáður síður
Börnir hlakke óunradilega mikid

21.
til jólamann, en hver er á stöðum fyrir
þvi ad þinn aldri gjöra það ekki líka og um
mikid. Þart er nokkursá er þorinn er
á fullordins aldur, ad ekki sé þið all sem
vo mikid er til up á þinnum - þið
sljögga þinnar finnstu tilþingingar þinnar
ad mérus eða minna leyti. Þið þu barn-
anna em aftur á móti ad mestu óspillt og sak-
laess, en sakleysid er atid mikid sláman
fyrir á þinnum als þess góða, em eptir
ad spillingar þi þi ad mérus eða minna
leyti nad yfir ad um yfir manns hart
ann.

Eg vil biðja gud ad gefa öllum ad
standendum þessara litla góðs og
öllum sem þessa skattu og litil-
fjörlegu grein minna gládileg jál og
ad þau gætu vakid ^{þi til} sem bestad og þjart
nannaþra hugsaða um umtveir stöðu
þi er þi var lögd til eilíftrar velferðar

